

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. augusztus 16.
(vasárnap)**

Horváth Géza

A FÖLDI TEMPLOMTÓL A MENNYEIIG

Énekek: 392,1; 480,1. 4-5; 165,6; 163

Lekció: 2Mózes 25,1-9

Alapige: 2Mózes 25,2 és 8.

Mondd meg Izráel fiainak, hogy gyűjtsenek részemre felajánlást minden embertől, akit arra indít a szíve. Gyűjtsétek össze a nekem szánt felajánlásokat!

(...)

Készítsenek nekem szentélyt, hogy köztük lakjam!

Imádkozzunk!

Hálaadással magasztalunk téged, örökkévaló Istenünk, mennyei Édesatyánk, azért a csodáért, hogy megszólíthatunk. Azért a jogosultságért, ami alapján Atyánknak nevezhetünk. És azért a bizonyosságért, hogy füleid a mi kiáltásunkon vannak, mert szerető, kegyelmes és irgalmas Isten vagy.

Köszönjük, hogy ezen a vasárnapon is egybegyűjtöd a te népedet. Azt a népet, akikért Jézus Krisztust küldted, aki leszállt a mennyből eljegyezni az övét, és hívni, egybegyűjteni, gyülekezetté formálni, hogy az ígéretek, áldások, ajándékok ebben a közösségben is átvehetőek legyenek.

Köszönjük, hogy minden vasárnap az Ő feltámadására emlékezhetünk, és boldogan vallhatjuk: élő Urunk van. „Él a Jézus a mi fejünk”, és ezért van ünnepeink.

Köszönjük, hogy egymással is találkozhatunk. Hálát adhatunk három csoportnak a csendeshetéért a mögöttünk levő héten, az ott tapasztalható áldásokért, jelenlétéért, igékért, vezetésért, tisztogatásért.

A FÖLDI TEMPLOMTÓL A MENNYEIIG

Magasztalunk, Urunk, hogy ismét előtted lehetünk és várhatjuk, hogy szólj hozzánk. Köszönjük, hogy nemcsak mi beszélhetünk hozzád, hanem te is beszélni akarsz. Köszönjük, hogy ígéd megszentel bennünket. Áldunk, hogy ígéd világosság, enélkül sötétben tapogatóznánk. De boldogan valljuk: „Lábunk előtt mécses a te ígéd, ösvényünk világossága.”

Köszönjük, hogy nem bűneink szerint cselekszel velünk. Áldunk, hogy megkegyelmezett bűnösökként állhat itt mindaz, aki hiszi és vallja, hogy megbocsáttattak a mi bűneink az Ő nevéért, Jézusért, golgotai kereszthaláláért és áldozatáért, engedelmességéért, szenvedésért.

Köszönjük a helyettes áldozatot, hogy elvégezte az engesztelést, és bemutatta azt a tökéletes, egyszeri áldozatot a Golgota oltárán, hogy nekünk már nem kell bemutatni, csak hálás szívvel benne élni és hálaáldozatot vinni eléd.

Kérünk, most is jelenléteddel áldj és szentelj meg bennünket.

Ámen.

Igehirdetés

A bibliaolvasó kalauzunk szerint az elmúlt napokban a Sinai-hegyi törvényadásról olvastunk. Izráel népe életének egy nagyon döntő eseményéről. A 24. fejezetben annak megújításáról. És ebben, a 25. fejezetben a szent sátor építésének az elrendelése van megírva. „Szólt az Úr Mózeshez, és azt mondta: „Szólj Izráel fiainak, hogy szedjenek nekem ajándékokat mindenkítől, akit a szíve hajt arra, és készítsenek nékem szent hajlékot, hogy közöttük lakozzam.”

Isten úgy adta nekünk, hogy ezen a mai délelőttön legyen szó közöttünk a templomról — a szent sátorról, úgy, mint a templom előképéről. Legyen szó a templomról, ahol azt mondja az Isten, hogy velük akarok lakni. — Hiszen ezért készült a szent sátor, egy mobil templom, amelyet tovább lehetett vinni. Felszedték a sátorfát, és vitték magukkal a pusztai vándorlás idején.

Sokan felteszik és feltehetjük a kérdést: vajon kell-e templom? A ma embere általában ezt kérdi. Sokan azon a véleményen vannak, hogy mindenütt templom van, mert minden az Isten teremtménye. Most a gyülekezetünkben nagy munka folyik, ahogy látni és érezni lehet, templom-felújítás van. Isten azt helyezte a szívemre, hogy beszéljek erről, mert vannak olyan hangok is: miért van erre szükség? Miért ölünk több tízmillió forintot abba, hogy a templom megújuljon a pincétől kezdve a tetőig. Sokszor úgy éreztem, hogy talán a gyülekezetnek nem szívügye ez a felújítás.

Isten ígében kaptam választ a héten sok mindenre. Először Mózesnek mondja az Úr: mondd el Izráel fiainak... — és engem is a napi igében, amikor olvastuk, több üzenetre tanított az igéből az én Uram. Engedjétek meg, hogy ezeket az üzeneteket elmondjam nektek.

Az első, ami megdöböntett az igében, hogy a szent sátor építése rendelésre történik. Nem emberi akarat, ész, tanács, ami eldönti, hogy építsünk Istennek egy szent sátrat, hanem azzal kezdődik: Isten megszólal, kezdeményez, mert valljuk, hogy minden ott kezdődik, hogy Isten megszólal. Éppen ezért egy

templomépítést vagy felújítást soha nem lehet elkezdni Isten vezetése, igeneje, zöld lámpája nélkül.

Az előző gyülekezetünkben volt egy szent ügy, amire azt mondtam: ez evidens, magától értetődő, ez Isten dicsőségét szolgálja. Megtanított Isten néhány milliós veszteséggel arra bennünket: nem így van ám! Te a legszentebb ügyekkel is menj Isten elé, kérd az Ő engedélyét, jótetszését, mert akkor számíthatsz arra, hogy nem fogsz belebukni, amit elkezdesz, azt végig is fogod tudni vinni, mert Isten melléd áll.

Most csak annyit mondok: itt a szent sátor építését nem emberek, nem Mózes, nem a vezetők határozták el, hanem Isten rendeli. És így van ez most is, ma is.

Az én életemnek egyik legnagyobb ajándéka az, amikor Istennek templomot építhettünk. Volt egy településrész, ahol egy vályogházban tartottuk az alkalmakat. Az egyik testvérünk ajánlotta fel a szoba-konyhás házából a szobáját. A szobát berendeztük padokkal, lócákkal, székekkel. Egy kis harmónium is került, hogy ott tartsuk az alkalmakat.

1992. novemberben evangelizáltam az egyik gyülekezetben, és az volt a napi ige: Építsetek csak patakmedreket, mert megtelik ez a patakmeder vízzel.

Amikor a templom megépült, akkor az egyik vasárnap annyian voltunk, hogy ha még valaki jött volna, széket kellett volna behozni. Eszembe juttatta Isten, mert az Ő ígéretei megállnak. Ki fog jönni, járn ide?... Majd megtelik ez a patakmeder vízzel. Csak építsétek, biztosítsátok a külső körülményeket. A belsőről, a tartalomról majd én gondoskodom. Isten hívta a népét. Könnyes lett a szemem. A gyülekezet nem tudta, hogy miért könnyes. Azért, mert Isten betartotta, beváltotta ígéretét. — Ez mindig így történik.

A mi templom-felújításunk is azért történt, mert Isten idehozott egy statikust, aki azt mondta: ha nem tesztek valamit, akkor a templomot be fogom zárni. Képzeljétek el! Ki lett volna írva a templomra: életveszély miatt zárva! Te ellaknál egy életveszélyes házban? Ha a lakásod dőlne össze, ellaknál benne? Nem menekülnél vagy nem tennél valamit? Isten elrendelte, kirendelte. Mert amit Ő elrendel, azt ki is rendeli minden feltétellel együtt.

A második az, hogy itt nemcsak rendelésről kell beszélnünk, hanem rendeltetésről is. Az egy dolog, hogy Isten rendeli, de az igében felolvastam, hogy mi a rendeltetése a templomnak. Miért rendeli Isten? Azért, hogy legyen ilyen is, azért mondja, hogy építsetek?

Voltak olyan városok és falvak, ahol az elmúlt rendszerben nem épült templom. Hajdú-megyében, Budapest környékén is volt ilyen. Azt mondták: a városban és a faluban legyen pártház stb., templom nem kell. A jövő nemzedékének nem lesz szüksége templomra. Eltűnik majd a vallás, ez a régimódi valami az emberek emlékezetéből. Jó volt, amikor 1990 után teleépítették új templomokkal ezeket a városokat, falvakat. Mert ha elmész egy olyan város mellett, ahol nincs templom, akkor arra gondolsz: itt nincs Istennek népe?

Mi a rendeltetése a templomnak? A 8. verset olvastam: „Készítsenek nekem szent hajlékot...” — nem azért, hogy legyen alternatíva, hogy aki ide akar

A FÖLDI TEMPLOMTÓL A MENNYEIIG

jönni, jöjjön, aki oda akar menni, oda menjen, hanem azért, hogy Ő közöttük lakozzék.

Tudjuk azt is, hogy Isten nem lakik kézzel készített templomokban. Mert ha a gyülekezet csak abban bízik, hogy nekünk templomunk van, és minden rendben van, oda vasárnap bezárjuk Jézus Krisztust, mi meg megyünk a magunk útján — ez nem megy... Isten itt azt mondja: legyen egy hely, ahol megáldalak téged, ahol közöttetek lakozom, ahol szólok hozzád.

Azt mondja a 22. versben, amikor a frigyládáról szól: ott jelenek meg neked és szólok hozzád. Vagyis miért van templom? Azért, hogy Isten az Ő népe között megjelenjen és szóljon hozzájuk. Ez azért olyan csodálatos, mert tulajdonképpen ez nem természetes. Ez nagy kegyelem. A templom erre a kegyelemre mutat, hogy az az Isten, akit az Éden-kertben Ádám és Éva otthagytak, az az Isten, akitől az ember elfordult, nem azt mondja, hogy magukra hagyom őket, hanem, hogy közöttük lakozzam. Az az Isten mintegy leszáll — használja ezt a kifejezést a Biblia. Leszállott a mennyei fényből, elhagyta a dicső hazát, hogy széttörhesse rabbilincsünk, hogy hintsen az éjbe sugárt — énekeljük a lelki énekben.

Isten le akar szállni, s keresi azt a helyet, ahol beszélni tud népével? Milyen csodálatos dolog, amikor a Máté 1-ben felhangzik: Jézus Krisztus Immánuel. Ami azt jelenti: velünk az Isten.

Hadd mutassak előre, egészen a Jelenések könyvéig, amikor a 21. fejezet 22. versében azt olvassuk: templomot pedig nem láttam abban, mert az Úr, a Mindenható Isten annak temploma, és a Bárány.

Itt tehát a földön mi csak olyan templomokat építünk, ahol Isten leszáll és megtisztel bennünket jelenlétével. A Szentírás a felé a templom felé vezet bennünket, amelyet Ő készített nekünk, és ahova kegyelemből vár bennünket, hogy mindenkor vele legyünk. Azt mondja Pál apostol: ha ő elköltözik, akkor mindenkor az Úrral lesz. Ezzel vigasztalja a tesszalónikaiakat, hogy itt a földi templom jelentse neked azt az előremutató irányt, ahol csak templom lesz, semmi más, és Ő betölt a jelenlétével mindeneket.

A harmadik gondolat, hogy miből fog elkészülni. Hiszen amikor valamilyen építkezés van a gyülekezetben, akkor az a kérdés: miből lesz ez meg? Sokan idézik az igét: aki tornyot épít, mérje fel, hogy lesz-e hozzá tehetsége, be tudja-e fejezni stb. Miből? Az igében a következő választ kapjuk: „Szólj Izráel fiainak, hogy szedjenek nékem ajándékokat minden embertől, akit a szíve arra hajt.” Az első templom tehát a hívek önkéntes adományaiból épült meg.

Olyan szomorú vagyok, amikor sokan sokféle úgy akarnak építeni, hogy majd az állam megépíti. Majd az EU. Isten ígéje szerint az államnak nem feladata a templomépítés. Ezt nem részletezem. Mert ha valahol van valami beruházás, rögtön az első: írjunk pályázatot, menjünk a minisztériumba, keressük meg esetleg a református vezetőket, hogy valamennyit utaljanak már át nekünk, nem akármennyit. Nem jól van ez így. Az állam feladata az, hogy biztosítsa azokat a feltételeket, amiket Isten reá bízott: legyen jó egészségügy, legyenek utak, hidak, rendőrség, katonaság, biztonság, bíróság. Az államnak nem feladata, hogy templomot építsen, és az sem, hogy templomot renováljon.

Hanem azt mondja: hozzanak nékem ajándékokat. Három dolgról beszélnek: egyrészt a háláról, mert ezzel fejezhetjük ki a hálánkat. Másodsor odaszánásunkról, harmadszor az Isten országa ügyének a fontosságáról. Ez az adakozás, ami itt történt, önkéntes volt. „Akit szíve hajt arra” — mondja. Ezért látjuk, hogy Isten népe körében az adakozás soha nem pénztárca-kérdés, az mindig szívkérdés.

Így volt a szegény özvegyasszonynál, aki betette a két fillért a perselybe. Nem volt sok, de neki az volt mindene. Amikor betette, akkor belekapaszkodott abba a gondviselő Istenbe, aki majd holnap ad nekem kenyeret. Ha azt imádkozom: mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma — akkor Isten meg fogja adni. Ezzel ezt is kifejezte. Látjátok — mondja Jézus, aki megáll a persellyel szemben: látjátok ezt az indulatot, ezt az özvegyasszonyt, ezt a szeretetet? Ezt a bizalmat, hitet, odaszánást?

Mi lelkészek nem szeretjük, ha valaki azt kérdi, hogy mennyi itt az egyházadó? Vannak helyek, gyülekezetek, ahol ki van vetve az egyházadó. A Biblia szerint az adakozás mindig önkéntes. Hálás vagyok azért, hogy három olyan gyülekezetben lehettem és vagyok, ahol az adakozás önkéntes.

Amikor Isten megszabja, például az Ószövetségben, hogy adj tizedet... tudjátok, miért szabja meg? Azért, mert Isten tudja a mi szívünk indulatát: ha nem szabta volna meg, annyit sem adnánk. De ha már el kell rendelni, az már nagy baj. Azért szabja meg Isten ott és akkor a tizedet, amiről az Újszövetségben ugyan szó van, de már csak úgy: mid van, amit ne kaptál volna? Mindened az Úré, ne azt nézd, hogy mennyit adsz oda, hanem azt nézd, hogy mit tarthatsz meg magadnak.

Az Újszövetségben a hívő ember szabadsága nem azt jelenti, hogy mennyit *kell* adni, hanem hogy mennyit *lehet* adnom, és Isten mennyit vesz ki a kezemből. Mert Ő is szabad arra, hogy annyit vegyen ki, amennyit akar. Nem az van, hogy odaadtam a tizedet, a kilenctizedhez semmi közöd, Uram, azt majd én beosztom. Ilyen az Újszövetségben nincs, de az Ószövetségben azért van, mert különben a leviták éhen haltak volna.

Menjünk tovább. Anániás és Safira (ApCsel 5.) Azt mondja Péter: Anániás, eladván nem neked maradt volna meg az ára? Ki kényszerített téged, hogy felajánljad? — Mi volt a baj? Az, hogy Anániás azt nézte, hogy a másik mennyit ad. Nem az Úrra tekintett. Jaj, le ne maradjak, meg ne szóljanak. De ha az Úrra nézett volna, hogy te, aki megszabadítottál bennünket, Urunk... egész éltünk sem lesz elég zengni az Ő dicséretét. Azért a kezért, amely keresett, azért a szívért, mely szeretett, azért a vérért, mely eltörölte minden bűnömet... De ő a másokra nézett, hogy elhozta Barnabás is — akkor úgy látszik, az a jó fiú, aki elhozza.

Miért csal meg a Sátán? Megmaradván nemde neked maradt volna meg? nem kényszerített, nem kötelezett senki.

Az ötödik gondolat: az 1Kronika 29,11-től olvassuk a csodát, amikor Dávid gyűjtöget a templom építésére. Először dicsőíti Istent: Ó Uram, tied a nagyság, a hatalom, a dicsőség, az örökkévalóság, a méltóság — minden, ami a menny-

A FÖLDI TEMPLOMTÓL A MENNYEIIG

ben és földön van, a tied. Mert micsoda vagyok én és micsoda az én népem, hogy erőnk volt ilyen önkéntes adakozáshoz? Azt mondja Dávid: honnan volt erőnk ilyen önkéntes adakozásra? Mert tőled van minden, és amiket a te kezedből vettünk, azokat adtuk most neked.

Tulajdonképpen a hívó ember nem úgy gondolkozik, hogy az enyémből adok — hanem a tiedből, Uram. Amit a te kezedből vettünk, azokat adtuk neked.

Azt mondja Mózes: hozzatok aranyat, ezüstöt, rezet, ilyen-olyan bőröket, ehhez-ahhoz ónix köveket. A főpap odateszi a drágaköveket. Minden kő egy törzset jelent. Ilyen drága nekem az én népem, hogy itt van a főpap, viszi a népet az Úr elé. Honnan volt egy rabszolganépnek aranya, ezüstje, ónix, drágakő? Ők nem gazdag vállalkozók voltak Egyiptomban. Azt jelenti, hogy Isten adott nekik — mert ezekkel rendelkeztek. Ők abból tudtak vinni, amit Isten adott nekik.

Elmondok néhány történetet.

Az egyik faluban azon a vidéken, ahol születtem, a háború után minden templomot felrobbantottak. Legfeljebb a fal maradt meg. Mindenütt új templomot kellett építeni. Az volt a megható, hogy 1948-ra minden új templomot felszenteltek. Olvasom a jegyzőkönyveket, hogy először az iskola ablakait üvegezték be, és utána a saját házuk ablakait. Mindenütt nagyobb templom épült, mint amit felrobbantottak. Mindenütt korszerűbb, szebb templom épült, mint ami elpusztult. Megható volt az egyik jegyzőkönyvben olvasni, hogy amikor a templom elkészült, akkor azt hirdették ki: egy vasárnap délutáni perselypénzt a harangra fordítunk. Amikor megszámozták a perselypénzt, két harang ára volt benne. Mind a kettőt meg tudták önteni.

Honnan volt erő ilyen adakozásra a háború után?

Eszembe jutott egy szatmári bácsi a 70-es évekből, aki a főutcán ment és két borjút adott el. Akkoriban az nagy pénz volt. Amikor ránézett a templomra, amin vakolat nem volt, csak a téglá látszott, akkor tett egy fogadalmat: az egyik borjúnak az árát a templom felújítására adja. Ez megindította a másikat, a harmadikat stb. és a templomot meg tudták újítani.

Igen, indít az Isten. Amikor templomot építettünk, volt ott egy budapesti kisfiú, aki a nagymamánál nyaralt. Amikor látta, hogy a férfiak hordják a téglát, akkor ő is beállt és elkezdte hordani a téglát. Egyszer a szülei levelet írnak neki, hogy két hete nyaralsz a nagymamánál és nem is írsz nekünk? A kisfiú visszaírta: nem értitek, hogy nincs időm írni? Templomot építünk! Olyan aranyos volt ez a gyermeki odaszánás, bár most is meglenne a szívében!

Azt mondja Isten ebben az ígében, hogy ott jelenek meg neked és ott szólok hozzád. A templomnak ezért kell méltónak lennie, mert Isten méltó erre. Ő nekünk nem haver. Azért, mert Atyánknak szólíthatjuk, Ő nekünk a szent Isten, aki szentségben és igazságban lakozik. Nem véletlen, hogy Isten elrendeli, hogy ez meg az mind aranyból legyen. Ezt vegyük komolyan, hogy Isten a legjobbat, a legszebbet, a legdicsőbbet kérte.

Ha egy ország az államelnökét megbecsüli, és nem egy falu utolsó viskójába küldi, hogy: költözz be... Ha az államelnöknek kijár, vagy egy magas ran-

gú valakinek — a mi szent Istenünknek, aki szentségben és igazságban lakik, de a megtörttel, a nyomorulttal is lakni akar: ki kell, hogy fejezze a templom az Isten nagyságát, dicsőségét, szentségét — mert Ő a szent Isten. Mint ahogy ezt kifejezzük a templomban a magatartásunkkal, öltözetünkkel. Tanítjuk a fiatalokat arra, hogy strandpapucsban nem jöhetünk a templomba. Miért? Azért, mert Isten szent és dicső. Nekem még a ruhámmal is meg kell tisztelnem.

Dávid így kezdte: hódolattal és imádattal. Te vagy a szent, a dicső, a nagy, minden a tied, Uram. Ez az Istenben való gyönyörködés lehetősége. Ezért kapjuk a templomot, hogy utaljon minden az Isten tisztaságára, rendjére, szépségére és dicsőségére.

„Ott jelenek meg neked, és ott szólok hozzád.” Azért van templom, hogy Isten a gyülekezethez szóljon. A Máté 6 szerint szól a belső szobánkban is. De hogy a gyülekezethez szóljon...

Éppen ezért mindig ott van templom, ahol Isten szól és beszél.

A ma embere már kitalálta a virtuális templomot. Az interneten olvastam egy ilyen mondatot: az emberek már nem ott keresik Istent, ahol az egyház meg akarja mutatni. Volt bennem döbbenet ezen a mondaton, de volt bennem vágy is. Az emberek ma nem ott keresik Istent, ahol az egyház meg akarja mutatni. Ezt egy világi hitetlen ember írta. És még azt is tudta, hogy mi az egyház feladata: hogy az Istent megmutassa. Hogy ki az az Isten, aki közöttünk lakozik.

Viszont az emberek ma már nem ott keresik Istent, ez is igaz, mert a ma embere mindenben keresi Istent, és meg van győződve, hogy ő ott találja meg. A templom jel arra nézve, hogy gyere ide, mert Isten beszélni akar veled. Valaki hiába keresi „a természet templomában”. Van, aki azt mondja: vasárnap kirándulok, mert minden vasárnapot a templomban töltök. Milyen templomban? Hát a természet templomában. Igen, ott beszélhet vele Isten, de a mi Urunk ahhoz kötötte magát, hogy ahol ketten vagy hárman az én nevemben összejönnek, ott vagyok én. És ott valóban templom van, ha nincs is teteje. De vegyük komolyan, hogy Isten azt mondta népének: építs hajlékot.

Ez mutasson előre arra, hogy majd lesz egy hajlék, amit nem te készítesz, mert nem is tudtál volna, amit Ő készített az Őt szeretőknak. Egy örökkévaló templom, amit nem kell se renoválni, se tatarozni, mert arról az van kijelentve: minden készen van, amit szem nem látott, fül nem hallott és ember szíve meg sem gondolt.

Így legyen nekünk kedves a templom. Így indítson bennünket a templomért az Isten, és így tegye szívügyünké, hogy így is bizonyosságot tudjunk tenni: él itt egy gyülekezet, amelynek Istene az Úr, és ahova várja azokat, akik majd az övéi lesznek.

Énekeljük a 165,6 dicséretet.

Jöjj és lakozz bennem;
Hadd legyen már itt lenn
Templomoddá szívem-lelkem!
Mindig közel lévő;

Jelentsd magad nékem,
Ne lakhasson más e szívben;
Már itt lenn mindenben
Csakis téged lásson,
Leborulva áldjon!

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, hogy a szívünket akarod templommá tenni azzal, hogy ott laksz. Ahogy az ige mondja: lakozzék Krisztus hit által a ti szívetekben.

Köszönjük, hogy adsz olyan templomot is, amely kézzel fogható, látható, ahol összegyűjtesz bennünket, hogy ne csak egyéni csendben beszélj és vezess bennünket, hanem olyan gyülekezeti közösségbe iktass be, ahol egymást támogatva, segítve, egymásért harcolva, ha kell vérünket is tudjuk ontani. Ahol együtt figyelhetünk a te igédre, és együtt mutathatjuk be a világnak, hogy az Isten népe valódi, valóságos közösség, és a vele való kapcsolatunk is valódi, valóságos kapcsolat.

Köszönjük, Urunk, hogy elkezdhattük ezt a nagy munkát, és köszönjük, hogy segítségedet nyújtottad mindazoknak, akik ebben benne voltak akár a gyülekezetből, akár a gyülekezeten kívülről.

Köszönjük a vállalkozóknak az odaszánását, figyelmét, türelmét, hogy olyan sokszor akadályoztatva őket tekintettel voltak minden alkalomra, amely itt a templomban volt. Köszönjük, Urunk, hogy megújulhat ez a hajlék. Vele együtt újuljon a szívünk, odaszánásunk és hálánk is.

Köszönjük a mennyei templomot, ahol azért nem lesz templom, mert csak templom lesz minden. Mert a te jelenléted mindent be fog tölteni, és a te néped örökké áldhat és dicsérhet téged Mózes és a Bárány énekével a szabadságért, az evangéliumért, az új életért.

Kezedbe tesszük, Urunk, életünket, szeretteinket, betegeinket, gyászoló testvéreinket.

Kérünk, áldd meg azokat, akik most vannak a csendeshéten. Kérünk, áldd meg azokat, akik szabadságukat töltik, és engedd, hogy akik pihennek, hadd tudjanak pihenni. Új erőt merítsenek gyermekeink, fiataljaink az új iskolaévre, amely közeledik felénk. A pedagógusok tudjanak erőt véve készülni arra, hogy vezetni, nevelni tudják a reájuk bízottakat.

Kérünk, hallgasd meg szívünk minden könyörgését, amit most csendben mondunk el.

Ámen.